

Babiczky Tibor
LEVÉL BARÁTJÁHOZ

Október szele fúj most ebben a tengeröbölben,
legkeletibb csücskében Itália szép talajának.
Tiszta az ég, de csipősek a hajnalok, és ha az este
fátylát ránk leereszti, kabát kell, s hosszú cipő is.

Készül az elme a hallgatagon kinyuló, feketéllő
téli napokra, mikor csak a lámpa idézi Apollónt.
Még nehezebb a homályt, ami bennünk ott gomolyog mind,
úgy eltűrni, ha kint a világ a sötét fele fordul.

Így szalad el minden perc, és így tart a halálba
minden test, amit élni hívott a világba az isten.
Így haladunk hát, drága barátom, az éj fele együtt –
megváltás a beszéd, de utunk csak a föld fele fordul.
Pálmafa vagy füge nő majd szívünkéből a világba.

Holt a hazám, ami holt volt már, amig utcakövén járt
lábam a múltat idéző házak előtt – a halál írt
áttetsző jeleket be a foszló téglaközőkbe.

Mézszinü, sárga derengés fogja körül szavainkat,
ám ize már nem mézet idéz: a sötét epe úszik
lúdbőrző felszínén fényes mondatainknak.

Ez már, mondd, az öregség? Vagy csak az isteni úrnek
képe mutatja magát egyedül igazinak a földön?

Vártam már leveled, mint várja a lomb a november
hűvös, felszabadító nagy szeleit, ha az élet
már csak a száron csüng, s a leválás nem jön a belső
élet örökre szilárd, sose múló árama mellől.

Fontos hát, hogy nem csak a képzeletemben idézlek:
tükre vagy és forrása, barátom, a gondolatomnak.
Alszik a hajdani kisfiu bennem, s néha felébred,
nézi, mivé lett mindaz, amit szeretett a világban –
szétrombolt homoképitmény van a szíve helyén csak.

Istenszobrok állnak a víz mélyén, csupa álom,

halseregek húznak körülöttük, s alga lebeg a testük előtt, kagyló a szemük, vízből van a lelkük – így merül el már gondolatomban az édes a sósba.

Október telt fénye sugároz, a Mérleg időtlen egyensúlya lebeg mifölöttünk, s lendül a karja, ül csak az ember a vágyak széttört tengelye mellett. Fénylik a nap, szikrázva ragyog fel az élet előtti végtelen, és már látszik a holnapi gond kerítése: színek nélküli rács, áttetsző, égi lakattal. Régi beszéd: ki akar, vezetője a sors. S aki próbál ellene menni – talán akarattalanul –, s nem akar, azt csak vonszolja az élet. Az út végén ugyanott lesz.

Van még fény, arcunkat hát most adjuk oda a gyenge simításnak, mit a szél keze hordoz az őszben. Veszteni már te is, én is végre tudunk a szivünkkel, s végül megtanulunk lassan majd nyerni is egyszer.

És mindent, ami eddig volt velem: árva időmet s álmodat is békévé oldja a Földközi-tenger.

